

[Elgaard.]

uomstødelige bevis for, at Danmarks sikkerhed og tiivsel betrygges i det loyale samarbejde mellem nationer, der behandler hinanden som ligemænd, hvadenten de er store eller små, rige eller fattige.

Kristen Amby: Først må det måske være mig tilladt i tilknytning til de bemærkninger, den ærede ordfører for socialdemokratiet gjorde, og i tilknytning til det svar, som derpå blev givet af den højtærede udenrigsminister, at sige, at jeg forstår inderligt vel, at denne form ikke kan blive ved at gå an. Vi hører nu i realiteten måske 7 udenrigspolitiske foredrag ud i een køre. Det, det gælder om, er selvfølgelig, at de udenrigspolitiske problemer efterhånden som de dukker op, naturligt placeres i tingets daglige arbejde, således at vi får løbende underretning af den ansvarlige minister om, hvad der sker, og eventuelt drøftelse heraf. Her er jo i virkeligheden bunket så meget op, at det er helt uoverskueligt, at det næsten er umuligt for os at følge med deri.

Den højtærede udenrigsministers svar på den stillede forespørgsel var så omfattende og så udførligt, at jeg udover at tage ministerens redegørelse til efterretning kun skal fremkomme med nogle randbemærkninger om de udenrigspolitiske problemer, der er til debat.

Danmarks udenrigspolitik hviler på to fundamentaler, vort medlemsskab i De Forenede Nationer og vor deltagelse i Atlantpolitikens forsvarsmæssige alliance. Der er, som det allerede er sagt, også af den højtærede udenrigsminister, ingen modsætning heri. Såvel for FN som for Atlantpolitikken er hovedformålet fredens bevarelse. Vi kan alle beklage, at udviklingen siden 1945, imod hvad vi havde håbet, har været af en sådan art, at den nødvendige freds- og sikkerhedspolitik ikke har kunnet baseres alene på FN, men for den vestlige verdens vedkommende, som også for vort, har måttet kompletteres gennem et forsvarsmæssigt alliancesystem. Det er imod vor tidligere tradition, men det er en nødvendighed. Angrebene på denne politik fra de kommunistisk styrede lande er så meget urimeligere, som det afgørende af disse lande, Sovjet, ved sin politik umuliggjorde det for De Forenede Nationer at virke efter deres hensigt gennem sikkerhedspolitikken. Dernæst er det jo evident, at disse lande før nogen anden, før nogen tænkte på Atlantpolitik, havde etableret deres eget alliancesystem. Jeg sagde, at De Forenede Nationers politik havde måttet kompletteres med Atlantpolitikken. Det er netop sagen.

De to kanaler, gennem hvilke vi fører vor udenrigspolitik, er for at bruge et moderne filosofisk udtryk — det er måske lige så meget et fysisk udtryk, men det bruges jo også indenfor filosofien, jeg forstår, at den moderne filosofi og fysik går op i en højere enhed i vore dage — komplementære.

Professor Max Sørensen ved Aarhus Universitet udtalte ved en bestemt lejlighed sidste efterår, at netop nu, da vor sikkerhedspolitik er fastlagt gennem deltagelse i et alliancesystem, i Atlantpagtspolitikken, måtte vi i særdeleshed sammen med de øvrige små lande i Vesteuropa med den styrke, vi i fællesskab råder over, indenfor De Forenede Nationer arbejde så meget stærkere for fred og afspænding. Denne linie har vi også forsøgt at følge indenfor De Forenede Nationer. Man kan måske sige, at vor røst ikke har været stærk nok, skønt jeg har lov til at sige, som en, der deltog i det pågældende møde, har udtalt, at det blev i hvert fald hørt, da vor udenrigsminister talte, både i forsamlingen og iøvrigt verden over. Men vor indsats har, som den højtærede udenrigsminister allerede har gjort rede for, været præget af dette hovedsynspunkt. Det lå bag den stilling, vi tog til spørgsmålet om nye medlemmer. De nordiske lande har det synspunkt, at De Forenede Nationer som et fredens instrument bør være universelt, d. v. s. at alle stater, når de opfylder pagtens betingelser, bør være medlemmer uanset deres politiske system eller deres politiske ideologi. Derfor stemte de nordiske lande også i fællesskab for Sovjets resolution.

Den højtærede udenrigsminister har talt udførligt om De Forenede Nationers arbejde vedrørende den hjælp til de underudviklede lande, som Danmark aktivt er med i; de foregående ordførere har også udførligt udtalt sig herom. Jeg skal blot, udover at underskrive, hvad der allerede er sagt, fremhæve den fredsbevarende karakter af den hjælp, de underudviklede lande modtager. Sult, nød og elendighed er så sandelig blandt de værste krigsårsager, og alt, hvad der kan gøres til disse onds afhjælpning, er ikke blot en pligt overfor vor næste, men også med til at bevare freden.

Hvordan har vor holdning nu været til de spørgsmål, der direkte berører freden og afspændingen? Danmark stemte sammen med de øvrige nordiske lande for det vestlige tremagtsforslag om nedrustning og forbud mod atomvåben, men stemte ikke for Sovjets forslag herom. Betød det nu, at vi — i stedet for at hjælpe med til en formidling og en afspænding — var partiske? Det vil man sikkert fra en vis side hævde. Begge